

Malá úvaha o miléniu, Einsteinovi, slečnách a blbých kecích

Tak se nám blíží přelom tisíciletí. Ne že bych si myslel, že se něco změní, vždyť datum je koneckonců cosi umělého a příroda či jakési „absolutno“ na nějaké datum zvyška kašle. Všechno je najednou *relativní* a pan Einstein by měl z dnešního lidstva radost, určitě aspoň v něčem. Přijímáme *relativně* dobrá řešení, máme se *relativně* dobře, *relativně* dobře se známe a také *relativně* rychle žijeme (z čehož lze soudit, že se také *relativně* rychle umírá...). Tu opravdovou teorii relativity jsem nikdy nepochopil. Jsem totiž fyzikální analfabet a barbar, neboť jsem se na gymnasiu o hodinách fyziky zajímal hlavně o spolužačku Janu, která byla nespravedlivě odsouzena k tomu, aby se mnou sdílela jednu lavici – náš třídní se domníval, že mě tímto „trestem“ přiměje sledovat výklad. Chyba lávky. Ani matematika není mou silnou stránkou, protože jsem – opět na gymnasiu - za mrzký peníz prodal kalkulačku, když se mi nedostávalo peněz na nové struny na kytaru. Tudiž ze mě osobně by pan Albert asi radost neměl...

Někdo říká, že milénium bude obrovský zlom, ačkoli podle všech příznaků největším zlomem bude noha opilce zlomená na silvestrovském ledu. Lidstvo si do nového milénia vezme s sebou *relativně* mnoho – mobilní i nemobilní techniku, drahý či ještě dražší benzín, makrobiotickou stravu, zničenou přírodu i mezilidské vztahy, něco moudra v knihách, něco keců v novinách a spoustu jiného více či méně potřebného haraburdí. Jiní říkají, že bude konec světa. Dokonce i moje moudrá babička tvrdí, že dobře už bylo. Tak nevím. Babička se sice domnívá, že má pravdu pokud ne vždycky, pak alespoň většinou, ale stejně se mi to nějak nezdá. Nějak bylo, nějak bude, možná že dokonce i dobře. Že by *relativně* dobře???

Tuhle jsem jel tramvají a přistoupily dvě slečny, mohlo jim být tak asi 17. Kromě toho, že se navzájem oslovovaly „vole“ (dnes je to považováno skoro za vyznamenání – vnuk jedné mé známé jednou pravil: „Babičko, můžeš mi říkat vole!“, čímž svou poněkud z míry vyvedenou babičku ve svých očích poctil neslýchanou důvěrou...), na nich nebylo nic zajímavého. Na jejich rozhovoru ovšem ano. Slečna A vyprávěla slečně B, jak se setkala s jakýmsi mužem, který ji zval na kávu, na pivo, na výlet a nakonec snad na sbírku motýlů, přičemž tento svůj heroicky pojatý lov prokládal citáty z literatury, filosofickými pasážemi a podobně, asi v domnění, že takto zapůsobí. Slečna A ho odmítla, nedala mu telefonní číslo a pryč z toho měla *děsněj problém*. „A kolik mu bylo?“, ptala se B. „No hodně, starej, nejmíň tak pětadvacet...!“, odušila slečna A a o mě se pokoušela moje první mozková mrtvice v životě. *Tak vidíš, seš starej*. Stárne se *relativně* rychle. Pan Einstein měl pravdu. Teď zbývá doufat, že babička se pro tentokrát mylí a bude dobře a ještě lépe. *Relativně* lépe.

Možná jsou to *samý blbý kecy*, jak jistě některé bystré čtenáře již napadlo. Možná, že jsou. Nezbyvá než doufat, že mě do příště napadne něco chytřejšího. Naděje umírá poslední, ne?